

පළමුවන පරිච්ඡේදය - පළමුවන කොටස

අපේ ගමේ පැක්ටේරිය

එදා ගිම්බිරි පාන්දර පළාතම දෙවනේ කරමින් ඇසුණු හුපුරුදු ශබ්දයකි. ඒ කමිහලේ සංගුච්ඡිත වෙලාවකි. එදා සිට ඇද දක්වා මේ සන්තුවේ ගොරගැසී, වෙළුලන හඬ දුම්පොටු පිරුණු වා තලයට එක වෙද්දී පුරුද්දක් ලෙස සිදුවන දෙයකි. ඒ මෙම දුමේ හා හෙබි බලයට කිකරුවූ කම්කරු ජනයා තම කුඩා අළු පැහැති නිවාස වලින් ජනාවාසයේ විදි වලට බැසීමකි. ඔවුන්ගේ තෙත් විඩාබරුස, මුහුණු වක ගැසී ගොසිණි. පේති ලද්දේ ගෙට ගෙන් තබාගත් වි ඇත්තේ සැප පහසු නිත්දක් නොමැති කමකි.

ගිම්බිරි ගිම්බිරියේ මිනිසුන් දෙබෑ කරමින් ඔවුන් ගල් නොඇලුණ පදික වේදිකාවේ ගමන් කරති. ඒ පර්දනාපවත් ලෙස ඔවුන් එන තෙක් සිතල සම්බන්ධයක් ලබා දීමටමෙන් බලා සිටිනා ලබන් කළ ගුණාවක් වෙතකි. ගමන අතරතුර බොරු පාට විදි ඔවුන්ගේ කන ගැන්වුණු හතරැස් අක්කි වලින් විනිදෙන ඵලියෙන් ආලෝකවත් වෙයි.

ඔවුන්ගේ පා ඇතිලි අතර වුරු වුරු ගාමින් කැලෙන මෙයින් හැගෙන්නේ කමිකරු හදවත් නැගෙනා අත්පොතාවදැයි සිතේ. අතරින් පතර රළු නිලිමන හඬවලින් නැගෙනා ග්‍රාමය වුත් ැෂ්කවුත් අපවාර වාත් මාලාවක් ඇසේ.

මෙසේ ළගාවෙන කමිකරුවන් පිලිගන්නේ ලාක්ෂණික ශබ්ද කිහිපයකිනි. ඒ අතර ඇති දැවැන්ත යන්ත්‍ර සුත්‍ර හඬ මෙන්ම අසන්නාප්ත දුම් වලා නගනා දුම් හලයේ හඬද වෙයි. කළු පැහැ ගැන්වුණු අඳුරු මුසල පොත්මක් ඇති කමිහලේ ප්‍රධාන දුම් බට ගමේ මිහල මතකට පෙනෙන සේ ඉහලට එසවී තිබේ.

දැන් හැක්දෑ කරවල ගම සිප ගන්නා වෙලාවකි. ඉර බැස යමින් එන මේ වෙලාවේ රක්ත වර්ෂා එළි ගමේ නිවෙස් වල ජනල මත වැටේ.

කමිහල ඇළු වලිලි බාදු වු මිනිසුන් විදියට වසී කරයි. හැවතත් ඔවුන් මඩ පැහැති විදි දිය ගමන් කරයි.

ඔවුන්ගේ මුහුණු දැලි වලින් කළු ගැසී ගොසිණි. ඒවායින් විනිදෙන්නේ පියරු සුරුදු නොව ඇලෙනසුළු කමිහලේ තෙල් ගඳය. ඔවුන් දත් විලිස්සා එකිනෙකට පෙන්වන්නේ සුනදුන්වසේ සිතනව නොව බඩගින්නෙන් පෙනෙනා දත් ඇදී දෙකය.

එහෙත් දැන් ඔවුන්ගේ හඬ උණේ නිබුනාට වඩා බොහෝ සෙයින් වෙනස් වී ඇත. මවාගත් සතුටක සේනාවක් මෙන්ම හෙබි සැහැල්ලු බවක් දැන් දක්නට තිබේ. දවසේ බලය මෙහෙවර කෙසේ හෝ තිබා වි තිබේ. නිවසේ ඔවුන් එනතෙක් රසවත් ආහාරයක් මෙන්ම තරමකට හෝ විවේකයද බලා සිටිති.

දවස ගිලගනු ලැබුවේ වෙනකෙක් නොව කමිහල විසිනි. යන්ත්‍ර සුත්‍ර මිනිසුන්ගේ ඊර මාංශයම උරා බි අවසන්ය.

ඒ දවස පිටිතයෙන් බොද වි ගොස් ඇත්තේ අල්ප මාත්‍රයක් වත් ඉතුරු කොට නොතබමිනි.

මිනිසා තම සුසානය වෙත හවත් සාර්ථක සියවරක් තබා අවසන්ය.

ඒ අතර තුර තම තෙත්මානසේ ඔහු උටුවේ විඩා තිවීමේ තාව කාලික හවාතන හෙවත් තැබාගැනීමකි.

ඒ පුළු දසුනින් මහ සැනාප්ත වි තිබේ.

සාමාන්‍යයෙන් සෙහසුරුවා සහ ඉරිදා දිනවල කමිකරුවෝ උණේ හවස හෝ දහස වනතෙක් වත් නිළා ගනිති. ඉරිදා දහසට පමණ අවදිවන ඔවුන් අතරින් අලස අය වාගේම විවාහක

අයත් තම නොදැම වස්තුවෙන් සැරසෙනු දැකිය හැකිය.

පල්ලියට කිසි ගරු සරුවක් නොකිරීම ගැන තම තරුණා දුවා දරුවන්ට අවිලාද තැනීමද මේ සමගම සිදුවෙයි.

අනතුරුව ඉරිදා දේව මෙහෙයට සහභාගි වන්නේ තම සියලු දුක් පොම්මන් දෙවියන් විසින් දුරු කරනු ඇතැයි සහ බලාපොරොත්තුවද ඇතිවය.

පල්ලියෙන් ගැටන නිවසට පැමිණෙන මේ කමිකරුවෝ රුසියානු ජාතික අතරය වු 'පිටෝන්' විලදා තම කුස පුරවා ගනිති. අනතුරුව ගැටනට යන්න ගත වන්නේ හවස පහ හය වත් වෙන තුරු නිළා ගැනීමටයි.

වසර ගණනාවක් කමිහලට කඩුරා එකතු කර ගත් අධික නෙහෙටුව විසින් ඔවුන්ගේ ආහාර රුචිය සොරකමී කරනු ලැබ ඇති සෙයකි.

එපමණක් නොව ආහාර රුචිය වැඩිකරගනු පිණිස ඔවුහු රන මෙර පානය කළේය. ඔවුන්ගේ දුම්වල ආමාන දියකර සෝදා හරින ඉර අවටට යන වෙලාවේදී මේ අය පාරට සේන්ද්‍ර වෙති. ඒ තම

මක්ෂිම් ගෝර්කි ගේ මහා නවකතාව

දොකතර කිරිකි කුලකේකර

(MBBS Mphil PhD)
උ වෛර්ෂ විශ්ව විද්‍යාලයේ කවිකාවාර්ය සහ බෙත්තියෝ මුලික ජෝනලේ වෛද්‍ය නිලධාරී.

සුමිත් පෙරේරා ගේ සිතුවම්

දවසේ කමිහලේ මෙහෙවර නිමකරන නිවසට පැමිණෙන වැඩිහිටි කමිකරුවන්ගේ දිවිය බොහෝවිට ඒකාකාර ලෙස ගතවන්නකි.

නිවසට ලගා වී සුළු මොහොතකින් ඔවුන් තම බිරිත්ඥ වරුන් සමග රිච්ඡු කරති. ඔවුන්ට තම අත් මීට මොලවා පහර දෙයි. කමිහලේ තම සිත කස වෙහෙසා වැඩ කළ මහත්සිය නිවාගන්නට මෙන් ඔවුහු තම ඇඹෙහියත් පහර දෙති.

තරුණ තරුණියන්ගේ දිවිය මීට තරමක් වෙනස් ලෙස ගතවන්නකි. එහෙත් එයද බෙහෙවින් ඒකාකාර ලෙස ගතවේ. ඔවුහු බොහෝ විට හම සවස් කාලය තැබෙන්නේ මීට ගත කළහ. එසේ නොවුනහොත් එකිනෙකාගේ නිවෙස්වල නිබු සැන්දෑ සාද වල ගත කළහ. එකෝකියක් වියමින් පහත් රසයෙන් යුත් ග්‍රාමය ගිත ගායනා කළහ. ඔවුන්ගේ හැටුම් ගැසුම් මෙන්ම කතා විලාශයද බෙහෙවින් ග්‍රාමය විය. සෑම සන්ධිකාවකම ඔවුහු බොහෝ සෙයින් වෙරී ති කාලය ගත කළහ.

කමිහලේ සේවය නිසා අධික ලෙස විඩාපත් වූ වැඩිහිටි පිරිමින් අධික ලෙස පුරා පානය කළහ. මේ විඩා බර ගතිය හේතුවෙන් ඔවුන් හැමකෙකුගේම හදවත් නිතර ඇවිස්සෙන සුළු ගතියකින් යුක්ත වුවා යැයි කිවහත් නිවැරදිය. ඒ නිවැරදි කිසියම් පුපුරා යාමක් අවශ්‍ය වූ සෙයකි. ඔවුන් නිතර කළහකාර ලෙස හැරියහෝ මේ නිසා විය යුතුය. මේ අය ඉතා කුඩා දෙයකින් පවා අධික ලෙස කෝපාවිෂ්ට වූහ. ඒ පුපුරා හැරෙන්නට දුගලය මෙම අභ්‍යන්තර පීඩනය එලියට දමන්නේ කොයි මොහොතේදැයි සිතමින් ඔවුන් කල් ගෙවූ නිසාවෙනි. ඔවුන් බොහෝ විට හැසිරුණේ මුත්තියක් මෙනි. එකිනෙකා සමග ඉතා සුළු දෙයට පවා කොටා ගත්තේ ද මේ හේතුවෙනි. විටෙක ඔවුන් වැඩිහිටි සරු වලට එළඹ මොවුන් මේවා අවසන් කළේ මිනි මැරුම් වලට පවා යොමුවෙමිනි.

මේ කළහකාර අමත විවන රටාව එන්න එන්නම පුරුද්දක් බවට පත්වෙමින් ගම්මානය පුරා පැතිරී ගියේය. හරියට ඔවුන්ගේ ශරීරයේ ඇට හතර පේශි හැම එකක් පුරාම මේ මුස්පේත්තු ගතිය ඔවු දුවා තිබුණක් මෙනි. ගම් විසි පිරිමින් මේ රෝගය ඔවුන්ගේ පියවරුන්ගේ ජාන වලින් උරුම කොට ගෙන ඉපදී තිබුණි. හරියට අදුරු සෙවනල්ලක් මෙන් මේ ළස්සනදහාවය ඔවුන්ගේ පීඩන ගමන් අවසානය දක්වාම ගමන් කළේය. ඒ පිලිග පරම්පරාවද මේ අමත, මුත්ත, මුත්ත මෙන්ම ළස්ඡ වූ විවන රටාව දායක කරමිනි.

මේ මිනිසුන්ගේ පිටින අපරාධ , ළස්ඡකම් සහ තාවන පීඩන වලටම හුරු වී තිබුණා යැයි කිවහත් එය අතිගෝත්තියක් නොවේ.

ආර්ථික හැකියාවන් පිලිබදව තම තමන් විසින්ම පුද්ගලයට පත්වීමට මෙහි, අයෙකු දණ්ඩ සහ තෙක් දිග සපත්තු පලදින්නේ වැස්සක සේනාවක් වත් දකින්නට නොලැබෙද්දීය.

කුඩයකට ගිම්කම් කියන්නකු කුඩයන් රැගෙන පාරට එන්නේ නිලු කිරිකිත් තවමත් පුද්දෙස හැඳැවෙද්දීය.

ගම්වැසි හැමකෙකුටම කුඩයක් හෝ සපත්තු ගිම්ම හැර. එහෙත් හැමෝම තම අසල්වැසියාට වඩා ඉහලින් සිටීමට උත්සාහ කළහ. අනෙකාට වඩා

යන්නමින් හෝ තමන් වැදගත් බව පෙන්වන්නට වෙර දැරූහ.

පාර නොමැදී එකෙනෙකා හමුවූ මොහොතක ඔවුන් කතා කළේ පැක්ටේරිය සහ ඊට සම්බන්ධ දේ ගැන පමණි.

තෝමන්ගේ අඳු පාඩු, පසුනිය දිගක ඔහු සමග ඇතිලු ගැටුමක තොරතුරු, ආදිය එවැනි සාකච්චාවක මුල්තැන ගන්නේය.

තම රාජකාරයේ ඇති ඔද්දල් වූ ඒකාකාරිත්වය ගැන සන්නමින් හෝ සදහන් කෙරුණේ එහෙමත් වෙලාවකටය.